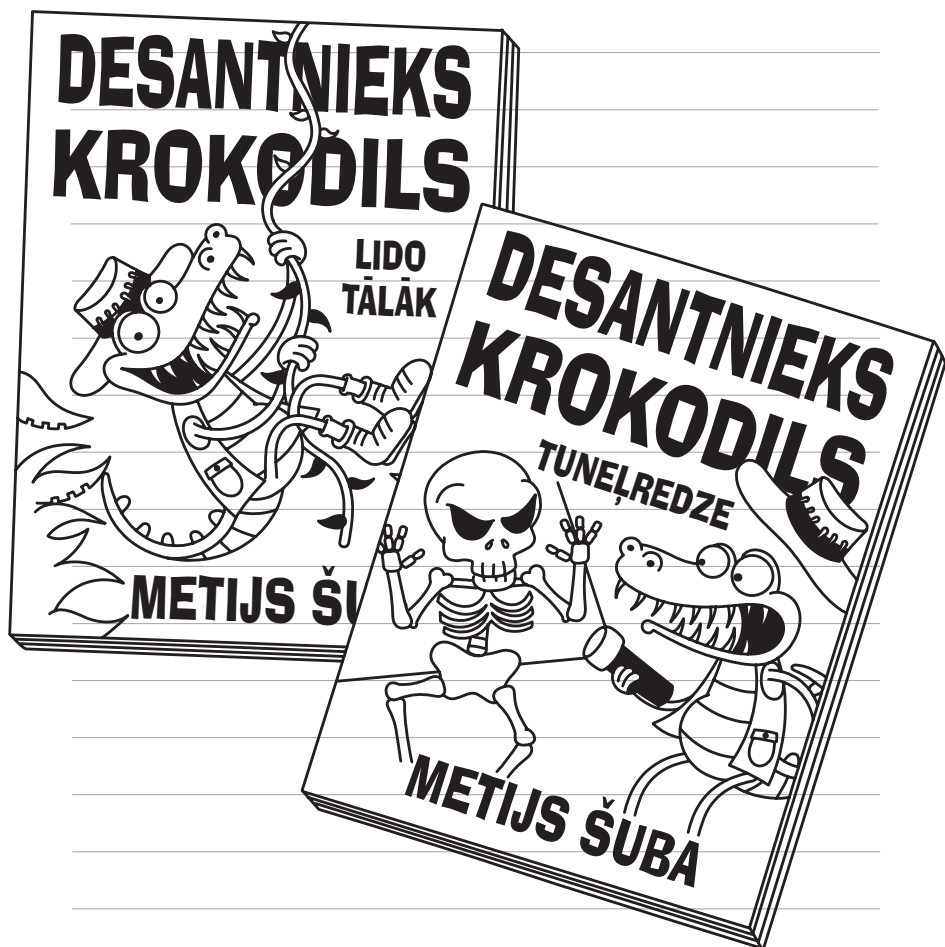

Vispopulārākās grāmatas bija sērija par Desantnieku Krokodilu, un, lai arī cik daudz grāmatu Meisijas jaunkundze pērka, tās vienmēr pazuda no plauktiem. Ja gribēji paņemt šo grāmatu, tev bija jāpīrakstās kilometriem garā rindā.

Bet daži vecākiem radās iebildumi pret to, kā ir uzzīmēts Desantnieks Krokodils, tāpēc viņi uzrakstīja sūdzību.

Bibliotēkas sūdzību forma

Grāmatas nosaukums:

Desantnieks Krokodils
Tunelredze

Autors:

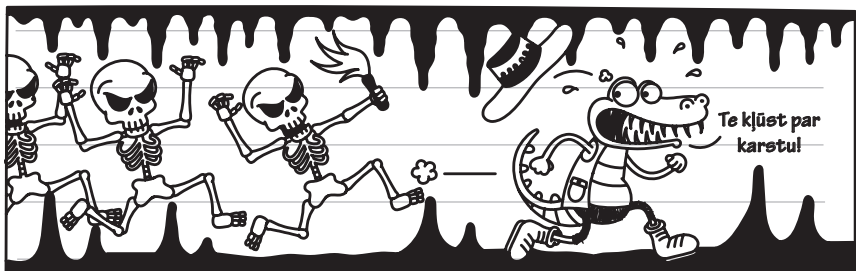
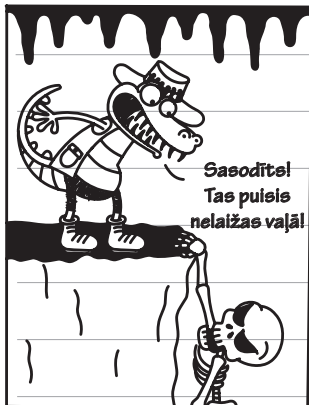
Metijs Šuba

Sūdzība:

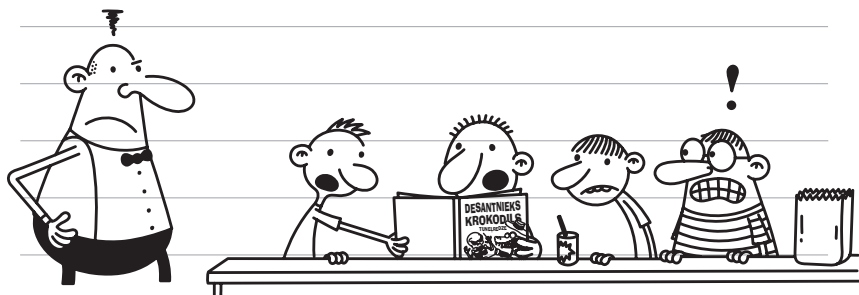
Krokodilam
nav bikšu.

Acīmredzot noteikumi paredz: ja kaut viens vecāks sūdzas par kādu grāmatu, tā jāizņem no bibliotēkas krājuma. Bet Meisijas jaunkundze izdomāja asprātīgu kompromīsu, lai paturētu grāmatas plauktos.

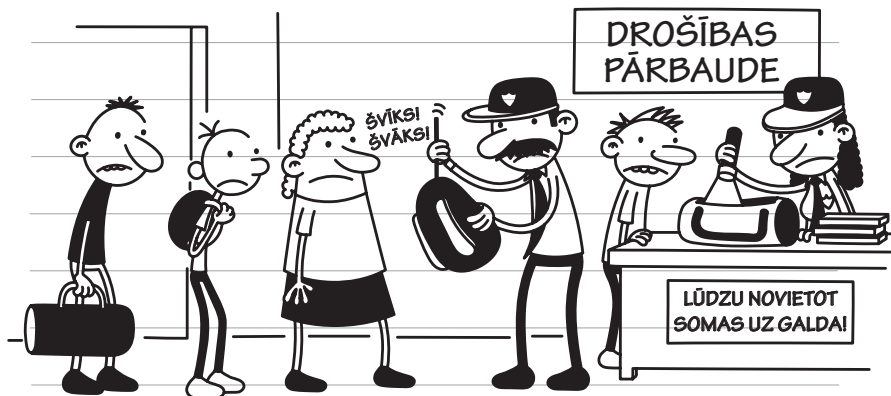
Bibliotekāre ar flomāsteru uzzīmēja desantniekam Krokodilam bikses, un vecākiem, kas bija par šo problēmu sūdzējušies, nācās samierināties.

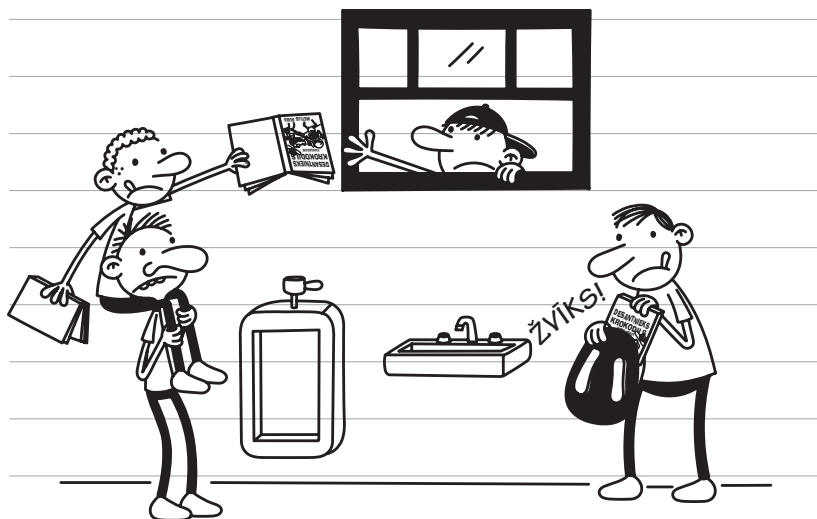
Bet tad radās jauna problēma. Dažiem bērniem mājās bija savas – necenzētās – Desantnieka Krokodila grāmatas, un viņi bija atnesuši tās uz skolu. Kad direktors Botoms par to uzzināja, viņš konfiscēja šīs grāmatas.

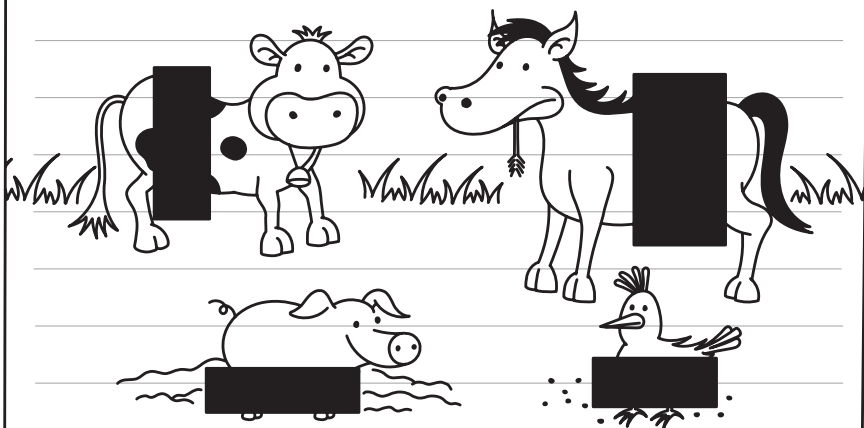
Tad skolas sargs pie ieejas durvīm sāka pārbaudīt skolēnu somas, lai laikus atrastu Desantnieka Krokodila grāmatas, un tā rezultātā ienākšanas laiks skolā pāildzinājās par piecpadsmit minūtēm.

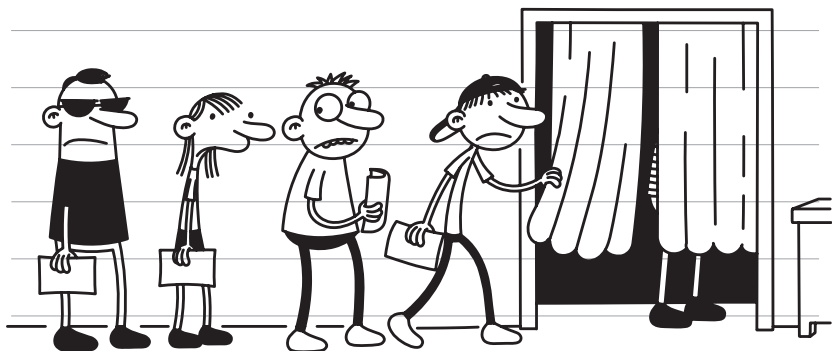
Bet bērni ir gudri, un daži no viņiem ātri izdomāja, kā tīk un tā iemānīt skolā aizliegtās grāmatas.

Izrādījās, ka vēlme rakstīt sūdzības ir līpīga, jo daži vecāki pēkšņi pamanīja, ka bibliotēkā ir kaudze grāmatu, kuros attēloti dzīvnieki bez JEBKĀDĀM drēbēm, tā ka Meisijas jaunkundzei bija jāpavada ļoti daudz laika, lai tiktu galā ar ŠO problēmu.

Beidzot Meisijas jaunkundze padevās un salika visas sūdzības saņemušās grāmatas noliktavā. Un, ja gribēji lasīt kādu no šīm grāmatām, tev bija jāuzrāda vecāku parakstīta atļauja.

Drīz vien noliktavā atradās vairāk grāmatu nekā bibliotēkas galvenajā telpā, tāpēc skolas vadība bija spiesta rakstīt skolēnu vecākiem un lūgt viņiem ziedot grāmatas.

Bet lielākā daļa pieaugušo izmantoja šo aicinājumu kā iespēju atbrīvoties no nevajadzīgās makulatūras.

Ja jūs jautātu man, es teiktu, ka viss šīs grāmatu aizliegšanas pasākums atspēlējās. Daudzi vecāki ziedoja skolai romantiskos romānus, un to sižeti nūdien ir daudz nepiedienīgāki nekā Desantnieka Krokodila sērijas stāsti.

Mana mamma teica, ka tā nemaz neesot īsta literatūra, bet man šķiet labi, ka cilvēks vispār kaut ko lasa.

